

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **A. N.**
státní příslušnost Arménská republika
toho času Pobytové středisko Havířov
sídlem Na Kopci 269, 735 64 Havířov – Dolní Suchá

zastoupeného advokátkou Mgr. Hanou Bočkovou
sídlem Nádražní 308/3, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2024, č. j. OAM-472/BA-BA01-ZA19-2024, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 15. 8. 2024 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany na

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

podkladě žádosti žalobce ve smyslu § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalobce uvedl, že je válečný veterán a dlouhodobě usazený migrant a měl několik vážných důvodů pro podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu. V ČR má velmi silnou vazbu, má zde 2 děti, které jsou státními příslušníky ČR, návrat do země původu je pro něj zcela nemyslitelný kvůli válečným konfliktům, které zde probíhají a zároveň je ve špatném psychickém i fyzickém stavu.
3. Žalobce zopakoval, že ze země původu vycestoval vlakem v roce 1991 do ČR, přičemž do Arménie se vrátil pouze jednou, a to v roce 1996 na pohřeb svého otce. Žalobce připustil, že byl několikrát ve výkonu trestu.
4. Podle žalobce žalovaný především opomenul špatný zdravotní stav žalobce, zpochybnil jeho úzké vazby k ČR a k jeho dceři, která je invalidní a kterou její matka od jejich 13 let týrá. Žalovaný označil Arménii v napadeném rozhodnutí za bezpečnou zemi původu, což je s ohledem na válečné konflikty nepravdivá informace. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně.
5. Pokud se týče zdravotních obtíží, byl žalobce několikrát operován kvůli perforaci střev, má kontuzi mozku a hypoglykémii. Žalobce musí dodržovat dietu a docházet na pravidelné lékařské kontroly. Žalobce dále trpí depresemi a úzkostmi způsobené traumaty, kterým musel během života čelit. Má obavy ohledně opětovného povolání do armády v Arménii, zdravotní systém v Arménii nedosahuje takové kvality jako v Evropě. To nevzal žalovaný do úvahy.
6. Žalobce se dále podle něj blíží věku zranitelné osoby podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.
7. Závěr žalovaného o hypotetické obavě žalobce o opětovné povolání do armády žalobce označil za nesprávný, vycházející z nedostatečných zdrojů žalovaného. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalovaného o tom, že Arménie je bezpečnou zemí původu.
8. Pokud žalovaný zpochybňoval vztah žalobce k ČR zejména s odkazem na trestní minulost žalobce, nezabýval se posouzením minulosti optikou tzv. Úner kritérii ve smyslu rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 10. 2006 č. 46410/99. Zároveň se žalovaný nedostatečně zabýval tím, že je žalobce dlouhodobě usazeným migrantem, přičemž trestné činy, které spáchal, nemohou ospravedlnit jeho vyhoštění. Žalobce má v ČR rodinu, rodný jazyk již zapomněl, příbuzní v Arménii již zemřeli.
9. Dále žalobce zdůraznil, že jeho dcera Lena Lásková je do půli těla ochrnutá, odkázaná na invalidní vozík, přičemž je závislá na své matce, která není schopna se o dceru náležitě postarat, když je drogově závislá. V ČR se chce žalobce o dceru postarat.
10. Závěrem žalobce namítl, že mu nebylo žalovaným umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, když jej svým přípisem ze dne 25. 7. 2024 žádal o poskytnutí lhůty k vyjádření.
11. V doplnění žaloby ze dne 19. 8. 2024, učiněném po uplynutí lhůty k podání žaloby, ještě mj. žalobce zdůraznil, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval konkrétní oblastí, ve které žalobce před 33 lety žil, a to oblastí Syunik, která je dnes vystavena eskalací a je v blízkosti konfliktní zóny a linie dotyku Náhorního Karabachu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

12. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Předně zdůraznil, že v případě přezkumu rozhodnutí o zastavení řízení o mezinárodní ochraně podle § 25 písm. i) zákona o azylu, zkoumá správní soud pouze splnění podmínek po zastavení řízení.
13. Žalovaný dále připomněl, že žalobce ve své první žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 3. 5. 2018 označil jako důvod žádosti legalizaci pobytu v ČR, absenci vazeb a zázemí v Arménii, skutečnost, že má v ČR družku a nezletilou dceru. Žalovaný ve vztahu k této žádosti dospěl k závěru o nesplnění podmínek pro udělení azylu. Doplnkovou ochranu pak žalobci nebylo možno udělit podle § 15a zákona o azylu, neboť v té době byl žalobce již 8krát odsouzen za páchání různorodé trestné činnosti včetně trestných činů násilných a zvláště závažných. Při posouzení opakované žádosti žalovaný uzavřel, že zčásti žalobce uvádí shodné důvody a zčásti odlišné od původní žádosti. Především žalovaný vyhodnotil jako účelové tvrzení žalobce o nutnosti pomoci své dceři, neboť o tuto se do té doby nestaral a většinu jejího života nestýkal.
14. Od doby poslední žádosti byl žalobce 6krát odsouzen k nepodmíněným trestům odnětí svobody.
15. K bezpečnostní situaci v Arménii žalovaný zdůraznil shodně s napadeným rozhodnutím, že konflikt o Náhorní Karabach byl de facto ukončen. Pokud se jedná o tvrzení v doplnění žaloby týkající se oblasti Syunik, jedná se pouze o obecné tvrzení, hypotetické, bez jakékoli opory.
16. Zdravotní stav žalobce nelze zohlednit jako relevantní pro nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce ve své žádosti zdravotní stav nijak neakcentoval, nepředložil žádnou zdravotní dokumentaci.
17. Pokud se týče otázky seznámení s podklady rozhodnutí, toto bylo žalobci umožněno dne 15. 7. 2024, kdy k tomuto úkonu se dostavil a uvedl, že se s podklady prozatím nechce seznámit a nechce navrhnout doplnění, vše probere se svým právníkem, který případně dodá doplnění podkladů či uvede další skutečnosti.

Zjištění z obsahu správních spisů

18. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobce dne 3. 5. 2018 požádal o udělení mezinárodní ochrany, a to jako poslední možnost legalizace pobytu na území ČR. Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 8. 2018 nebyla žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu udělena, přičemž bylo rozhodnuto, že doplňkovou ochranu nelze pro existenci důvodů podle § 15 zákona o azylu udělit.
19. Dne 2. 4. 2024 podal žalobce opětovně žádost o mezinárodní ochranu, a to poté, co byl zajištěn Policií ČR za účelem správního vyhoštění.
20. V rámci poskytnutí údajů k důvodům své žádosti uvedl, že má v ČR invalidní dceru, která má zlomenou páteř, chce ji dostat od její matky, která ji v tomto stavu prodává za drogy.
21. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, konkrétně se jedná o Informaci OAMP: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 14. 6. 2023.
22. Dne 29. 7. 2024 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl po proběhlých ústních jednáních dne 12. 11. 2025.
24. Krajský soud úvodem připomíná, že v projednávané věci přezkoumává pouze to, zda byly naplněny zákonné podmínky pro zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany pro jeho nepřipustnost ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu. Nepřezkoumává tedy, zda žalobcem uváděné skutečnosti jsou tzv. azylově relevantní.
25. V řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí žalovaný podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění relevantní pro udělení azylu, které nemohl uplatnit v předchozím řízení (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96). Platí přitom, že *„pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*, a dále *„institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65).
26. Ve shora citovaném rozsudku rozšířeného senátu dále dospěl uvedený soud k závěru, že *„odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“* (shodně argumentoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 18. 12. 2013, č. j. 3 Azs 21/2013 - 118).
27. Krajský soud předně přezkoumal postup žalovaného ve vztahu k posouzení zčásti nově tvrzených důvodů žalobce, pro které požádal opakovaně o mezinárodní ochranu a dále k posouzení aktuální situace v Arménii, to vše v kontextu námitek žalobce stran posouzení jeho žádosti optikou § 11a odst. 4 zákona o azylu.
28. Pro účely posouzení aktuální situace v Arménii (viz níže) přitom krajský soud přistoupil k doplnění dokazování v řízení před soudem, a to s ohledem na přímý účinek čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „procedurální směrnice“) a § 32 odst. 9 zákona o azylu.
29. Pokud se týče tvrzených zdravotních obtíží žalobce, nelze shledat žalobní námitky důvodné. Předně je třeba vycházet z toho, že žalobce sám při opakované žádosti o mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

ochranu neuvedl své zdravotní obtíže, které vyzdvihuje v rámci žalobních tvrzení, jako důvody své opakované žádosti. Pouze při poskytnutí údajů ke své osobě sdělil, že v roce 1988 měl operaci kvůli perforaci střev, což se následně opakovalo ještě dvakrát. Dále uvedl, že má kontuze a nízký cukr, v zařízení pro zajištění cizinců má však dostatečnou zdravotní péči.

30. Za uvedené situace nelze žalovanému vytýkat, že se blíže při posouzení žalobcovy žádosti nezabýval jeho zdravotním stavem, když ze skutečností uvedených při podání opakované žádosti nelze dospět k tomu, že by zdravotní obtíže žalobce byly tak zásadního charakteru, že by bylo na místě se jimi blíže zabývat. Nejednalo se o nové skutečnosti, o které by žalobce opíral svou opakovanou žádost. Nebylo tudíž ani nezbytné se zabývat stavem zdravotnictví v Arménii.
31. K uvedenému krajský soud dále doplňuje, že zdravotní stav žadatele o mezinárodní ochranu nemůže představovat ani relevantní důvod pro udělení doplňkové ochrany z důvodu, že by v důsledku případného zhoršení zdravotního stavu žadatele mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Uvedenou otázkou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022 - 48 (dále jen „usnesení rozšířeného senátu“). Rozšířený senát nejprve uvedl obecná východiska týkající se doplňkové ochrany. Poukázal především na relevantní obsah směrnice rady č. 2004/83/ES ze dne 29. 4. 2004, následně nahrazené směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále „kvalifikační směrnice“). Tento relevantní obsah kvalifikační směrnice provádí § 14a zákona o azylu. V této souvislosti rozšířený senát rovněž upozornil na rozsudek Soudního dvora ze dne 18. 12. 2014, věc C-542/13, *M'Bodj*, body 42-44, který uvádí, že kvalifikační směrnice ve svém čl. 3 brání tomu, aby členský stát zavedl nebo zachoval ustanovení přiznávající doplňkovou ochranu státním příslušníkům třetích zemí, kteří se ocitli v situacích postrádajících jakoukoli vazbu na logiku mezinárodní ochrany, neboť to by bylo v rozporu s celkovou systematikou a cíli této směrnice. Členský stát z tohoto důvodu například nemůže zavést nebo zachovat ustanovení přiznávající doplňkovou ochranu státnímu příslušníkovi třetí země trpícímu vážným onemocněním z důvodu rizika zhoršení jeho zdravotního stavu, které vyplývá z neexistence odpovídající léčby v zemi původu (rozsudek *M'Bodj*, bod 43).
32. Rozšířený senát vysvětlil, že § 14a zákona o azylu je vnitrostátní transpozicí kvalifikační směrnice. Institut doplňkové ochrany je proto z hlediska definice a obsahu determinován unijním právem vč. judikatury Soudního dvora. Jakýkoliv zásah národního zákonodárce do právní úpravy doplňkové ochrany na vnitrostátní úrovni tedy podléhá limitům, jež kvalifikační směrnice pro svou transpozici určuje. Tímto limitem je zejména nemožnost zákonodárce rozšiřovat okruh žadatelů o doplňkovou ochranu způsobem, který nerespektuje logiku mezinárodní ochrany (srov. odst. 48 usnesení rozšířeného senátu).
33. Zdravotní stav žadatele o mezinárodní ochranu přitom *bez dalšího* nemůže vést ani k posouzení přípustnosti opakované žádosti žadatele ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu, tedy z důvodů zvláštního zřetele hodných. V takovém případě totiž závisí na konkrétních

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

okolnostech daného případu a je na správním uvážení žalovaného, jak situaci vyhodnotí. Žalobce však podle krajského soudu ani nezavdal příčinu žalovanému k tomu, aby k takovému uvážení měl vůbec důvod přistupovat. Obecné konstatování zdravotního stavu, jak je tomu u žalobce, totiž takovým důvodem rozhodně není.

34. K otázce posouzení důvodů zvláštního zřetele hodných krajský soud dále dodává, že z napadeného rozhodnutí implicitně vyplývá, že žalovaný neshledal důvody zvláštního zřetele hodné ani v důvodech a skutečnostech, pro které žalobce podal opakovanou žádost. Zejména se jedná o tvrzení žalobce o jeho obavě o osud nezletilé dcery a dále, že žalobce je již v ČR 33 let, vytvořil si ke zdejší kultuře tak silný vztah, že by bylo nepřiměřené jej z ní vytrhnout a dále, že již zapomněl svůj jazyk.
35. Uvedenými skutečnostmi se totiž žalovaný zabýval při posouzení žalobcovy žádosti a vyhodnotil je jako účelové. Zejména co se týče obav o nezletilou dceru, akcentoval žalovaný, že žalobce po dobu pobytu v ČR namísto péče a řádné výchovy o dceru pokračoval v trestné činnosti a od doby první žádosti o mezinárodní ochranu byl 6x odsouzen k nepodmíněným trestům odnětí svobody. S uvedeným se krajský soud ztotožňuje a dodává, že lze vysledovat a shrnout, že žalobcův vztah k ČR, potažmo k dceři, má zjevné viditelné trhliny, spočívající v páchání závažné trestné činnosti žalobcem.
36. Nebylo přitom podle krajského soudu na místě, aby se žalovaný při posuzování opakované žádosti zabýval (znovu) povahou trestné činnosti ve smyslu tzv. Úner kritérií. To měl totiž žalovaný učinit při posouzení první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a bylo na žalobci, aby proti takovému (ne)posouzení brojil. V řízení o opakované žádosti však, zejména při přetrvávajícím páchání obdobné trestné činnosti žalobcem, není takového posouzení na místě, neboť úkolem žalovaného je posouzení *přípustnosti* opakované žádosti z hledisek § 11a odst. 1 zákona o azylu, a to právě na podkladě tvrzených důvodů v takové žádosti. Tak přitom žalovaný postupoval.
37. Nedůvodné jsou tudíž žalobní námitky, že žalovaný měl posuzovat žádost žalobce optikou toho, že je tzv. dlouhodobě usazeným migrantem. Jinými slovy, skutečnost, že žalobce žije v ČR 33 let, umí česky, že po dle něj „si vytvořil ke zdejší kultuře tak silný vztah, že by bylo nepřiměřené jej z ní vytrhnout“, nemá pro posouzení jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu relevanci.
38. To samozřejmě nevylučuje, aby žalobce využil některý z institutů předpokládaných zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.
39. Krajský soud dále jako nedůvodnou vyhodnotil námitku procesního charakteru, směřující k tomu, že žalobci nemělo být žalovaným umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Jak totiž vyplývá zcela jednoznačně z obsahu správního spisu, bylo žalobci dne 15. 7. 2024 umožněno se vyjádřit k těmto podkladům; žalobce přitom uvedl, že se s podklady rozhodnutí nechce seznámit, vše probere se svým právním zástupcem. Nechtěl také navrhnout doplnění podkladů, když uvedl, že případné doplnění dodá právní zástupce.
40. Na uvedeném nemůže nic změnit ani to, že žalobce dne 25. 7. 2024 doplnil do spisu podání, ve kterém ve vztahu k podkladům rozhodnutí uvedl, že při seznámení s podklady rozhodnutí avizoval, že nezná dobře právní řád ČR a potřebuje se o věci dále poradit a že požádal o

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

stanovení lhůty k vyjádření se k podkladům. Žalobce totiž jednoznačnou možnost seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim měl a bylo pouze na něm, že se vyjádří při seznámení nechtěl s tím, že se poradí s právním zástupcem. Krajský soud tedy neshledal v tomto směru pochybení na straně žalovaného.

41. Pokud se týče otázky posouzení aktuální situace v Arménii, je třeba uvést, že žalovaný vycházel v napadeném rozhodnutí ze zpráv z roku 2023, ze kterých ve vztahu ke konfliktu o Náhorní Karabach vyplynulo, že tento spor byl fakticky ukončen převzetím kontroly nad touto oblastí ze strany Ázerbájdžánu v září 2023, kdy došlo následně ke kapitulaci karabašských úřadů s tím, že většina arménských občanů uprchla do Arménie. Žalovaný tak učinil závěr, že nic nenasvědčuje tomu, že by se mělo schylovat k vojenskému napadení Arménie; nedovodil tudíž změnu okolností ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. S takovým posouzením se lze ztotožnit.
42. Krajský soud následně doplnil dokazování k otázce bezpečnosti Arménie zprávami ze září 2024 a září 2025, z nichž lze dovodit, že po převzetí kontroly nad Náhorním Karabachem ze strany Ázerbájdžánu obnovily Ázerbájdžán a Arménie jednání o mírové smlouvě a vymezení společné hranice, když v dubnu 2024 dosáhla arménská vláda dohody o vymezení hranic včetně vrácení čtyř vesnic Ázerbájdžánu. V březnu 2025 dokončily Arménie a Ázerbájdžán jednání o mírové smlouvě s tím, že v srpnu 2025 byl text mírové smlouvy zveřejněn.
43. Z uvedených skutečností krajský soud vyvozuje jednoznačný závěr, že od doby pravomocného rozhodnutí o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedošlo k (žádne negativní) zásadní změně v zemi původu žalobce, pro kterou by bylo nutno žalobcovu opakovanou žádost posoudit jako přípustnou.
44. V tomto smyslu je zcela irrelevantní, zda skutečně již došlo k uzavření samotné mírové smlouvy mezi do té doby znesvářenými zeměmi či nikoli, jak akcentoval žalobce.
45. Pokud se jedná o tvrzení (námitku) žalobce učiněnou v doplnění žaloby ze dne 19. 8. 2024, učiněném po uplynutí lhůty k podání žaloby, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval konkrétní oblastí, ve které žalobce před 33 lety žil, a to oblastí Syunik, musí krajský soud především zdůraznit, že žalobce, ač mu v tom zjevně nic nebránilo (ani nic takového netvrdil a netvrdí), neuvedl skutečnosti týkající se uvedené oblasti již v řízení o jeho opakované žádosti. Z tvrzení žalobce ani nevyplývá, že by k eskalacím v uvedené oblasti mělo docházet právě až po vydání napadeného rozhodnutí. Především však ze soudem doplněného dokazování nevyplývá, že by k jakýmkoli eskalacím v oblasti Náhorního Karabachu, tudíž ani v oblasti Syunik, vůbec v současné době docházelo. Námitka vůči postupu žalovaného je tudíž v tomto směru nedůvodná.
46. Jako nedůvodnou vyhodnotil krajský soud také námitku, že žalobce se dále podle něj blíží věku zranitelné osoby podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Žalobce se totiž tomuto věku ještě neblíží. Ze spisu ani z tvrzení žalobce přitom nevyplývají ani žádné další skutečnosti, pro které by měl být žalobce shledán zranitelnou osobou ve smyslu uvedeného ustanovení.
47. Na rozdíl od žalobce považuje krajský soud závěr žalovaného o hypotetické obavě žalobce o opětovné povolání do armády za správný, a to právě s ohledem na bezpečností situaci v Arménii.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

48. Pokud se jedná o námitku týkající se zásahu do rodinného života žalobce, uvádí krajský soud, že rodinné poměry žadatele o mezinárodní ochranu (mimo zcela výjimečné případy) zpravidla nepostačují pro udělení (doplňkové) ochrany. Skutečnost, že žalobce žije v České republice řadu let a má zde nezletilé dítě, nemůže být považována za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu (blíže viz rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2020, č. j. 6 Azs 240/2020-34).
49. Krajský soud závěrem uvádí, že nepřistoupil k provedení účastníky navrhovaných důkazů nad rámec soudem provedených důkazů, neboť je shledal zcela nadbytečnými. Jedná se zejména o návrh výsledku žalobce jako účastníka řízení, když tímto důkazem podle krajského soudu nemohl být zjištěn skutkový stav rozhodný pro posouzení věci. Shodně to platí o návrzích učiněných v žalobě – zdravotnická dokumentace žalobce, výpis rejstříku trestů Růženy Láskové, záznamy Police ČR z února 2024 a další. Uvedené důkazy jsou totiž pro posouzení věci zcela irelevantní.

Závěr a náklady řízení

50. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
51. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 12. listopadu 2025

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.